

Zbornik županijske smotre
literarnog,
dramsko - scenskog
i novinarskog stvaralaštva
LiDraNo 2025.

LiDraNo

Bjelovarsko - bilogorska
županija

SADRŽAJ:

- Riječ domaćina županijske smotre
- Povjerenstva
- Literarni ostvaraji
- Novinarski ostvaraji
- Radio emisije
- Školski listovi
- Pojedinačni dramsko scenski nastupi
- Skupni dramsko scenski nastupi

Domaćin ovogodišnje smotre LiDraNo za osnovne škole Bjelovarsko - bilogorske županije bila je Osnovna škola Veliko Trojstvo.

Smotra se održala 7. ožujka 2025. godine u obnovljenom Kulturnom centru općine Veliko Trojstvo.

OŠ Veliko Trojstvo ovom je prilikom ugostila 150 sudionika.

Na županijskoj smotri sudjelovalo je 16 škola s područja Bjelovarsko –bilogorske županije.

U kulturnom dijelu programa nastupali su učenici OŠ Veliko Trojstvo:

- vjeronaučni zbor Ora et Labora, voditeljica Martina Pavičić
- dramsko-scenska skupina učenika drugog razreda „Ambasadori ljubavi“, voditeljica Ivana Anđić
- Voditelji programa Marija Majetić i Petar Žutinić

Riječ domaćina:

Poštovane kolegice i kolege učitelji, draga djeco, danas pred vama imam ulogu domaćina županijske smotre Lidrana, natjecanja koje nije samo prilika za pokazivanje talenta, već i prostor gdje riječi oživljavaju, misli se stapaju s emocijama, a kreativnost nadmašuje granice papira.

Lidrano nije samo običan susret. To je mjesto gdje mladi pisci, glumci i novinari imaju priliku izraziti sebe, podijeliti svoje priče i svoj pogled na svijet.

U vremenu kada se često gubi vrijednost riječi i dubina misli, ovo natjecanje podsjeća na moć izražavanja i važnost umjetnosti.

Svaka priča, svaki stih i svaki scenski nastup otkriva dio nas. Bilo da pišemo, glumimo ili istražujemo svijet novinarstva, kroz

Lidrano učimo kako oblikovati misli, razvijati kritičko razmišljanje i izražavati emocije na način koji inspirira i povezuje ljude.

Danas nismo ovdje samo da bismo pobijedili. Ovdje smo da bismo dijelili, učili jedni od drugih i slavili ljepotu stvaranja. Zato neka ovaj dan, ova Smotra bude prilika za rast, za nova prijateljstva i za zajedničko slavljenje riječi i umjetnosti. Hvala svima koji su omogućili da Lidrano živi – našim mentorima, učiteljima i svima koji vjeruju u moć mladih glasova. Sretno svima i neka najbolji pobijedi, ali neka svi odemo kući bogatiji za jedno novo iskustvo!

**ravnateljica OŠ Veliko Trojstvo
Sanja Vranješević, dipl.uč.
ravnatelj mentor**

Za predsjednicu Županijskog povjerenstva za organizaciju Županijske smotre Lidrano 2025. godine imenovana je Sanja Vranješević, ravnateljica Osnovne škole Veliko Trojstvo.

U povjerenstvo za literarno stvaralaštvo imenovani su:

1. Vjeruška Štivić, Narodna knjižnica Petar Preradović Bjelovar, predsjednica
2. Sonja Lučić, Osnovna škola Veliko Trojstvo, članica,
3. Ana Pleskalt, Medicinska škola Bjelovar, članica.

U povjerenstvo za novinarsko stvaralaštvo, radijske emisije i školske listove imenovani su:

1. Sanja Klinac, Bjelovarski list, predsjednica,
2. Slavica Trgovac Martan, Moj portal članica,
3. Ivanka Vrhovnik, Radio Terezija, članica.

U povjerenstvo za dramsko scensko stvaralaštvo imenovani su:

1. Mario Kovač, državni izbornik
2. Nikolina Marinić, Komercijalna i trgovačka škola
Bjelovar, članica
3. Maja Margareta Fabičević, Bjelovarsko kazalište, članica.

Na županijsku smotru pristiglo je:

- 18 literarnih ostvaraja
- 8 novinarskih ostvaraja
- 3 školska lista
- 4 radio emisije
- 7 pojedinačnih dramsko scenskih nastupa
- 7 skupnih dramsko scenskih nastupa

LITERARNI OSTVARAJI

Horor pjesma

Ovo je strašna horor pjesma
od koje ti glava postaje tijesna.

Svakoga dana kad iz škole idem kući
u glavi mi zvone mamine riječi:

„Ajde, Andrej, uči!“

Već mi je toga glava puna,
ali uzalud mi svaka buna.

Sve bih, samo to ne bih,
brisao prašinu, klofao tepih!

Tako to biva dan po dan,
a svaki - kao ružan san.

Ne zna ona kako je meni,
a nije ni svjesna da su u meni i njezini geni.

Koliko znam, u školu je išla,
na način da ju je često zaobišla.

Andrej Žufiak, 7. razred, I. OŠ Bjelovar

Mentorica: Mirjana Ištef

NAJLJEPŠE USPOMENE

Ovo vruće ljeto proveo sam na moru u malom hrvatskom selu Marina pokraj Trogira. Tu se rodio moj dida Ivica. Ondje je živio kao dječak, a sada živi u Solinu. U Marini je izgradio kuću u kojoj moja obitelj i ja ljetujemo.

Moj dida je vrlo marljiv te ima velike istrošene ruke. Visok je i debeljuškast čovik sijede kose i brkova. Pravi Dalmatinac. Voli biti okićen, stoga uvijek nosi zlatni križ, zlatni prsten na desnoj, a željezni sat na lijevoj ruci. Vrlo je sentimentaln. Često obilazi grob svojih roditelja, a didina kuća u Solinu prepuna je fotografija obitelji i njemu dragih osoba. Odan je Hajdukov navijač još od malih nogu. Ja baš i ne pratim nogomet, ali me je prije koju godinu učlanio u Torcidu te smo zajedno otišli na nekoliko utakmica.

Moj dida i ja posebno smo povezani. Volim provoditi vrijeme s njim jer je vrlo šaljiv. Sjećam se jednog vica koji mi je ispričao.

- Sjede dva Dalmoša pod maslinom i kaže jedan: "Eeeh, kad bi mi sad pala jedna maslina u usta...", a drugi će: " Ma jesi li ti poludija? Pa ko bi je sažvaka?"

Iako na prvu izgleda ozbiljno i gruntavo, did je zapravo vrlo osjećajan i obziran prema drugima. Pogotovo prema svojoj obitelji. Jedina mu je mana učestalo prigovaranje. Prigovara svima za bilo što jer on uvijek bolje zna. Valjda su takvi stariji ljudi. Uglavnom pametuje mom tati ili svom bratu oko pečenja janjetine, ribe na gradelama ili peke. Na svu sreću, poslije svakoga ručka mora malo ubiti oko na nekoliko sati. Jednog jutra čujem tatu i didu kako pričaju o našem kršu, maslinama i bademima. Predložim da dida i ja zalijemo masline i pogledamo bademe jer je uskoro vrijeme za branje, a kiša nije već dugo padala. Usput pojesti i koju smokvu dok se još nisu ugrijale na suncu. Do maslina trebamo prohodati četiri kilometra, stoga smo se složili da se provozamo njegovim novim skuterom. Skuter je malo čudan jer ima tri kotača, dva naprijed i jedan straga. Dozvolio mi je da se sam provozam po selu.

Stigli smo do maslina od kojih radimo meni najfinije maslinovo ulje. Stabla je trebalo zaliti i riješiti ih nepotrebnih grana zbog nadolazećih suša. Osim našim bogatim maslinama, dida se ponosi i najukusnijim bajamima. Mislim da su bademi i ostali orašasti plodovi prejeftini u odnosu na uloženi trud i vrijeme. Prvo morate okupiti desetak ljudi koji će štapovima tresti

Fran Matijaš, 8. razred, II. OŠ Bjelovar

Mentorica: Vlatka Bily

P

Pošla Paula pogledati plodove: paradajz, papriku, patlidžan.

Po putu puž puže.

Puž pozdravi Paulu.

Paula pozdravi puža.

Prema paprici puž pokuša prijeći preko paradajza pa padne. Puž počne plakati.

Pas prođe pokraj Paule pa pogleda prelijepu plavu pticu.

Ptica pjeva plešući po polju.

Pas počne plesati.

Puž prestane plakati.

Paula pobere patlidžan.

Pjesma pobijedi patnju.

Dora Kušen, 6. razred, II. OŠ Bjelovar

Mentorica: Vlatka Bily

Pobuna u ormariću za cipele

Nakon napornog dana legla sam u krevet i odjednom začula neki glasan razgovor i dovikivanje. Pomislila sam da su to mama i tata, no oni su čvrsto spavali u svom krevetu. Okrenula sam se na drugu stranu toplog kreveta i pokušala zaspati. Buka je postajala sve jača.

Činilo mi se kao da dopire iz ormarića za cipele.

Ustala sam iz kreveta i prišla bliže ormariću. Zatim sam začula bratove poderane kopačke kako pjevaju poznatu navijačku pjesmu - ale, ale, ale! Mamine crne štikle su ih pokušavale nadglasati svojim visokim potpeticama, odnosno tonovima. Tatine poslovne cipele su vezicama pokušavale začepiti svoje uši. Sive papuče su glasno hrkale - hrk, hrk! Moje roze tenesice su vrištale jer ih je sve to jako živciralo. Nisam više mogla podnijeti svu tu buku pa sam otvorila ormarić za cipele. Svi su ušutjeli i zbunjeno me gledali. Nakon nekoliko minuta šutnje svi su počeli govoriti u isti glas. Rekla sam im da je sada dosta te vike i da mi kažu što ih muči. Prve su mi prišle bratove poderane kopačke i požalile se da cijelu zimu nisu odigrale niti jednu utakmicu te da nisu zabile niti jedan gol. Zatim su se mamine crne štikle požalile da su ovdje zatočene već mjesecima. Nisu prošetale još od jeseni, niti porazgovarale sa svojim prijateljicama. Tatine poslovne cipele su prigovarale zbog njihovog prigovaranja. Sive papuče su bile umorne zbog stalnog nošenja po kući i jedino su po noći mogle odmarati. Moje roze tenesice će sigurno po cijele dane skakati od sreće kao na trampolinu jer ćemo poslije škole ići u park, na druženje s prijateljima, u kino i na poneki sladoled. Svi su me pažljivo slušali i zamišljali to dugo očekivano proljeće. Odlučili su da je najbolje još malo se strpiti i izdržati do proljeća. Svi su se pomirili i ispričali jedni drugima. Bila sam ponosna na sebe jer sam uspjela mirno riješiti pobunu u ormariću za cipele. Nedavno smo u školi učili o mirnom rješavanju sukoba. Morat ću sutra ispričati svima u razredu što se dogodilo i pohvaliti se, naravno. Pozdravili smo se i otišli spavati. Ujutro je sve bilo kao i prije. Ormarić za cipele je bio uredno složen, miran i tih.

Lota Kovačević, 4. razred, IV. OŠ Bjelovar

Mentorica: Sanja Pavin

Snijeg

Jedan se dječak u jutro probudio,
i svemu čudio.

Kako se spremao ići van,
biti sretan i radostan.

Prognoza je bila vrlo jasna,
snijega će biti idućeg jutra
i to je vijest krasna!

Međutim na ulici toj,
djece niti jedan broj.

Ni snijega nigdje bilo nije,
mislio je dječak da se
negdje krije.

Dječaku to baš nije bilo milo,
svugdje pusto i prazno,
pa što se to zbilo?

Zašto snijega nema ni malo,
zar mu do djece nije stalo?

Je li i on tužan bio
ili pasti nije smio?

Sigurno je tužan snijeg danas,
pa nije mislio na nas.

Možda će do sutra biti bolje volje,
zabijeliti dvorište
i moje i tvoje.

Marko Cikoja, 3. razred, III. OŠ Bjelovar

Mentori: Nataša Brekalo

U mojoj se glavi guraju slova

Nemam problema s pričama, ali imam problema s pisanjem. Točnije, kako priču iz glave staviti na papir. Slova trče, skaču, natječu se, a kad ih napokon ulovim, počnu bježati i ne mogu ih zapisati.

Neka žele biti prva, neka zadnja, a neka su odabrala sredinu pa ne pristaju ni na jedno drugo mjesto. Glavobolja! Teška glavobolja!

Kada razmišljam o priči, u glavi imam kratke ideje ili natuknice i znam kako ona treba izgledati, ali nastaje veliki problem jer ne znam dobro i lijepo pisati. Pišem jako neuredno, mijenjam i izostavljam slova, dodajem slovo viška i na kraju ne mogu pročitati priču što me jako nervira i ljuti. Tada se odem igrati van s prijateljima ili voziti bicikl. Kada se smirim, dođem do mame i zamolim je da mi pomogne. Zašto je njoj to tako lako, a meni tako teško? Nitko mi ne zna dati odgovor, samo me svi gledaju tužno. Mama mi na kraju pomogne da priča bude što urednije, točnije i čitljivije napisana. I ovu sam priču krenuo pisati sam, ali sam je toliko neuredno i nečitko napisao da sam istrgnuo list iz bilježnice i krenuo pisati ponovno. Razmišljao sam i o tome da će moji bankrotirati jer papir je skup, a ja trebam puno papira. Možda samo previše razmišljam.

Više me ne brinu papiri, a niti slova mojih priča. Sva ta mala i velika, sitna i krupna slova, neuhvatljiva su za mene i nisu mi zabavna. Prestat ću se truditi zapisivati ih, ali ne mogu obećati da ću prestati razmišljati o pričama. Možda je zabava baš u tome – igri skrivača mojih priča i njezinih slova.

Stjepan Matijević, 5. razred, OŠ Veliko Trojstvo

Mentor: Mateja Gadžo

Vaša pisanica

Već danima obitelj za nešto se sprema,
za medene kolače pravi se krema.

Od poda do stropa kuća se čisti,
a u frižideru nešto glasno vrišti.

U kutiji za jaja
stanuje mala Maja.

Ona bijaše jedino jaje što je u kutiji ostalo
pa joj dosadno tako postalo.

Pred dan ili dva
otišla su jaja sva,
a ona još u kutiji sjedi,
od straha samo što ne prolijedi.

„Znate li vi gdje su jaja sva?“
upita Maja prijatelja dva.

Krumpir i Krastavac samo se pogledaše
dok oboje u isti glas ne progovoriše:

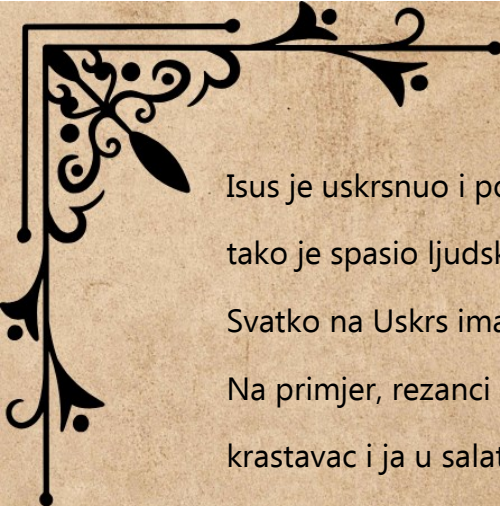
„Svi znaju da ove noći
Uskrs će doći!“

Međutim, to Maji nije dovoljno bilo
pa ih upita pomalo milo:

„Zašto je taj Uskrs toliko bitan?
To je samo jedan blagdan sitan.“

Prijateljima je bilo žao male Maje,
ona je ipak neiskusno jaje.

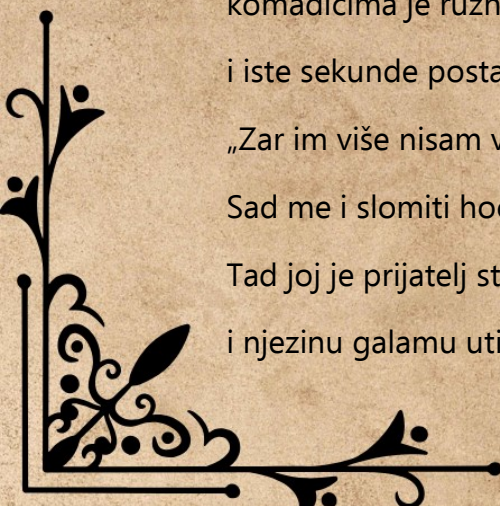
„Na ovaj dan,
Uskrs zvan,
dogodilo se nešto posebno
da je pripremanje za njega potrebno.“

Isus je uskrsnuo i pobijedio smrt,
tako je spasio ljudski dom i naš vrt.
Svatko na Uskrs ima svoju svrhu.
Na primjer, rezanci skaču u juhu,
krastavac i ja u salatu slasnu,
a ti ćeš se pretvoriti u pisanicu krasnu.”

Već je Maja nešto reći htjela,
ali je par smeđih očiju sreła.
Mali dječak što je nasmijan bio
svoje uzbuđenje nije krio.
Uzme posljednje jaje
i zatim ga mami daje.
Kistom nanesu razne boje
i tako bijelo jaje dobije šare svoje.
Među druga jaja ju stave
i oni joj zatim društvo prave.
Za stolom djeca sa stotinu želja,
Maja ih je gledala puna veselja.
Tako par dana od Uskrsa prođe
i polako vrijeme za tucanje dođe.
Maja od jada zaplače jako.
Nije htjela završiti tako.
Sama pomisao na njezinu ljusku u
komadićima je ružna
i iste sekunde postane tužna.
„Zar im više nisam važna uopće?
Sad me i slomiti hoće!”
Tad joj je prijatelj stari prišao
i njezinu galamu utišao.

Opće je poznato da on puno laže,
ali sada Maji iskreno kaže:

„Nemoj biti tako tužna,
priča ti uopće nije ružna.

Iz nas se rađa pile
i predstavlja život novi,
dok su to nekima samo snovi.

U tom trenutku Maju zgrabi ruka
i začuje se velika buka.

Ljudi su navijali
i jaja razbijali.

Maju netko naglo trkne
i u trenu joj ljuska pukne.

Iako su je bacili u smeće,
bila je puna zahvalnosti i sreće.

Dok je govorila, svoj osmijeh nije krila:

„Sretna sam što sam vaša pisanica bila!”

Magdalena Pavlinić, 7. razred, IV. OŠ Bjelovar

Mentor: Maja Švegović

Zima

Pahulja za pahuljom pada
po ulicama mojega grada.

Pao je bijeli snijeg,
pobijelio dol i brijeg.

Iz dimnjaka dim se vije,
a u kući vesela vatrica grije.

Topli čaj, peć plamti,
a staklo na prozoru crteže pamti.

Dok hladnoća vani steže
ja čizmice svoje vežem.

Zove me bijeli snijeg
da dođem na prvi brijeg.

Društvo već radi kule od snijega
na vrhu našega brijega.

Djeca trče, smijeh se čuje,
grude lete, snjegović tu je.

Sanjke jure niz bijeli brijeg,
na sve strane pršti snijeg.

Bijeli krovovi, bijele grane,
sve to nestat će kad Sunce svane.

Magdalena Somljačan, 3. razred, IV. OŠ Bjelovar

Mentor: Daliborka Tomašević

Poput feniksa

Oduvijek sam voljela čitati mitove i legende, a posebnu pažnju privukla mi je priča o savršeno-me mitskom biću koje se uvijek iznova diže iz pepela i ponovo rađa, ptici koja očarava svojom vatrenom bojom, simbolu uskrснуća, snage i izdržljivosti. Koliko god puta padne, ona se ponovo uzdiže i nastavlja živjeti. Ponekad se osjećam poput nje, poput feniksa jer se uvijek nakon pada uspijevam uzdići i još jače zablistati. Često to nije nimalo lako.

Cijeli život izgaram od želje da svojim roditeljima, prijateljima, učiteljima pokažem koliko sam jaka, nezaustavljiva, neslomljiva. Odbijam da me gledaju kao trinaestogodišnjakinju, kao krhku djevojčicu. Neprestano imam osjećaj kao da molim na koljenima i želim čuti: „Ponosni smo na tebe.“ Pokušavam se sjetiti vremena kad sam sasvim normalno razgovarala s roditeljima, a da se razgovor nije svodio samo na uspjeh u životu i planove za moju budućnost. Dio mene želi da sam prosječna, da sam rođena za neuspjeh i da nitko od mene baš ništa ne očekuje. Tada ne bih očekivala ništa ni od sebe same. Pitam se jesam li cijeli život pokušavala uvjeriti ljude da sam dovoljno dobra i da nisam neuspješna. „Postoji li nešto što radiš za sebe?“ pitali bi me. Ne, većinu vremena provodim misleći na druge i uvjeravajući sve oko sebe da sam vrijedna i da vrijedim. Govore mi da se prestanem toliko truditi, ali ja uporno zaboravljam staviti sebe na prvo mjesto. No, onda se, obično petkom navečer, zamislim jer vidim djevojke koje izlaze i sanjam da sam poput njih, sasvim slobodna i neopterećena. Uvjeravam se : „Ne! Nemoj se buniti. Ti gradiš svoju budućnost. Imaš zacrtane ciljeve!“

Jednog se jutra budim i shvaćam da nisam osoba, ja sam stroj. Sve odrađujem automatski i od mene se očekuje samo najbolje. Sve u čemu sam nekad uživala, sada je nešto čega se bojim. Sve radim takvim intenzitetom da zaboravljam stati. Moje dosadašnje odlično postaje dobro, a s vremenom minimum. Pokušavam se ne buniti. Ubrzo i moji učitelji vide da više nema vatre u mojim očima, da plamen izgara. Feniks polako umire.

„Bila si tako vesela, što se dogodilo?“ pita me učiteljica. Zabrinuta je, primjećuje da uvijek izgledam umorno i iscrpljeno. Pita me spavam li dovoljno, a u mojoj glavi zbiva se toliko toga. To me plaši, sve više izgaram i bojim se da ne izgubim stari sjaj. Što ako zapalim palaču koju sam tako dugotrajno gradila? Što će se dogoditi ako sva svoja postignuća zanemarim i krenem „pogrešnim“ smjerom, napravim nešto što se od mene ne očekuje? Koji je smjer „pravi“?

Na kraju dana uvjeravam se da će se sav trud isplatiti i bit ću nagrađena jer ja sam poput feniksa – vatrena, snažna, izdržljiva, iako ponekad ne izgledam tako. Uzdići ću se i zablistati novim sjajem.

Laura Bogdan, 7. razred, OŠ Štefanje

Mentor: Daliborka Ileković

Baka i djed

Baka u vrtu sadi cvijeće divno,
djed kraj nje čita novine mirno.
Jedno drugoga pogledom traže,
djed često baki lijepu riječ kaže.

Baka nas kolačima finim sladi,
djed priča viceve i osmijeh nam mami.
Kroz godine njih dvoje ruku pod ruku,
zajedno su prošli kroz radost i muku.

Oni su naša snaga, radost i sreća,
a naša ljubav prema njima postaje sve veća.

Vole nas beskrajno i paze na nas,
njihovi mudri savjeti za nas su spas:

Lara Husak, 7. razred, OŠ Vladirmir Nazor, Daruvar

Mentor: Marina Tomašek

Jesen

Hladna jesen je stigla
i raspakirala svoje kofere pune ljepota.

Sad rosa spava na zelenoj travi,
na plavome nebu sjaji
zubato sunce.

Šareno lišće šeće i šušti
širokom, šumskom stazom.
Velike krošnje se njišu poput ljuljačke,
a livada zelena
ko nezrela jabuka.

Eva Brandeis, 7. razred, OŠ Vladimir Nazor, Daruvar

Mentor: Marijana Markalaus

Maca žute boje

Jutros mi je preko puta
prešla jedna maca žuta.

A ta maca crna nije
pa valjda zlo ne krije.
Od svih bića na svom putu
volim sresti macu žutu.

A ta žuta maca
hoda kao preko placu.

Rea Ilić, 5. razred, OŠ Vladimir Nazor, Daruvar

Mentor: Lana Borjan

Bakin tavan

Na bakin tavan popnem se često
to je za mene posebno mjesto.
Ničeg se ne bojim i nije me strah
čak i kad osjetim prošlosti dah.

Bakin tavan tajne razne krije
ovdje je vrijeme stalo davno prije.

Tu su stare knjige, slike, igračke
i tatine vjenčane cipele i kopačke.

Zec bez repa, lutka koja me strašno gleda
medo bez uha
strašnog duha.

Jabuke i kruške iz žita vire
miris mente i kamilice tavanom se šire.

Moja baka svaku tajnu zna
prava je to poslastica
za moja uha dva.

Obiteljska se prošlost ovdje krije
sve ono što mi tata rekao nije!

Jakov Kujundžić, 7. razred, OŠ I.N.Jemeršića, Grubišno Polje

Mentor: Petra Horvat

Oblak je čekao i dočeka

Jednom davno živio je jedan oblak. Nije volio nijedno godišnje doba osim zime. Svake godine je čekao zimu i snijeg. Nadao se snijegu, ali nikada nije padao. U gradu u kojem on živi snijeg nije pao petnaest godina. Svake godine se nada da će pasti, ali uzalud. Jedne godine, dok je još trajala jesen, oblak je bio tužan što dolazi zima jer je znao da snijeg neće pasti. Kako je zima već počela, on je svakim danom bio sve tužniji. Odlučio je da ne želi više biti u svom gradu te je otputovao u drugi grad. Tamo je čekao i čekao snijeg, ali ni tamo nikako da padne. Nakon tri godine boravka u tom gradu, odlučio se vratiti u svoj rodni grad. Kada se vratio, bio je točno prvi dan zime i odlučio je ne tugovati više za snijegom nego biti sretan onim što ima. Jednoga dana gledao je djecu kako se igraju u dvorištu i vidio je da su i oni tužni jer nema snijega. Kada je vidio tugu na dječjim licima, tuga se probudila i u njemu. Bio je jako nesretan zbog toga te je odlučio nešto učiniti, pronaći duboko u sebi sreću koje već dugo nema. Sljedećeg dana se desilo čudo. Oblak je ugledao nešto bijelo na zemlji, malo se približio te shvatio kako je to snijeg. Nije mogao vjerovati što je vidio. Obuzelo ga je veselje, radost i silno oduševljenje. I djeca će biti napokon sretna. Nakon osamnaest godina čekanja, napokon je dočeka snijeg. Drugog dana kada se probudio shvatio je još veće čudo – pa to je iz njega padao snijeg i time je bio još sretniji. Promatrao je djecu kako se igraju. U njemu se odjednom probudi spokoj, snijeg iz njega nije prestajao padati. I tako je snijeg padao svake godine. Oblak je naučio da se svaki problem može riješiti jer zna da tko čeka kad tad dočeka.

Fran Jakopec, 7. razred, OŠ I.N.Jemeršića, Grubišno Polje

Mentor: Petra Horvat

Pogled gore

Na livadi stajala jedna vrba. Stalno je bila pognute glave i gledala u sjenu koju je stvarala njezina bujna krošnja. Ponekad je znala popričati sa životinjama koje su ispod njezine krošnje tražile zaklon od sunca. Nitko od posjetitelja njenog rashlađujućeg utočišta nije nikada pričao o tome što je toliko rastužilo vrbu da je stalno tako sagnuta i bezvoljna.

Jednoga dana do nje je došao zec. Bio je on vrbin jako dobar, stari prijatelj. Oprezno ju je upitao: „Nego, vrbo, otkad znam za tebe, stalno gledaš prema dolje. Zar te ne zanima kako lete ptice i kako zvijezde sjaje na noćnom nebu? Znaš, život je puno više od to malo trave.“

Na to će vrba: „Čula sam puno priča o tome kako je zalazak sunca lijep i kako zora jutrima poziva ljude na buđenje i želi im dobrodošlicu u svaki novi dan.“ Zec joj reče: „Probaj bar malo podići pogled da vidiš pravu ljepotu života, a onda zajedno možemo čekati noć kada će se pokazati prve zvijezde.“ Vrba polako počne podizati svoje savijene, tanašne grane, a hlad krene nestajati. „I?“ reče zec. „Nije li prekrasno?“ „Stvarno je“, oduševljeno će vrba. Na sada uspravne grane vrbe sleti jato ptica i krene veselo cvrkutati. „He, he, he!“ nasmije se vrba. „Znači tako izgledaju pjevači koji su mi cijeli život veselo cvrkutali pored uha.“

„Hvala ti prijatelju! Sada tek vidim koliko sam životnih ljepota propuštala svih ovih godina jer sam se bojala podići pogled. Odsada ću stajati ponosno, uspravne glave i prihvaćati svu ljepotu koju život pruža.“

Filip Burja, 7. razred, OŠ Trnovitica

Mentor: Monika Evaj

San

U sumrak, kada je tišina,
rijeka šapuće tajnu bez riječi.
Srce ječi, a duša nemirnoj zvijezdi
priča san o životu.

Njišem se u sjenama meke noći.
Jeka se gubi u dubini duše.
Krdo snova polako prolazi.
Svjetlost zvijezda donosi sjaj.

Tajna života u srcu je mome.
Ljubim rijeku i njezinu moć.
Na njenom toku stišava se nemir
što u srcu ne prestaje.

U snu čekam,
dok se moji snovi rastapaju,
meke misli nježno se grle,
a u srcu ostaje mir koji sve liječi.

Marija Hegediš, 7. razred, OŠ Trnovitica

Mentor: Monika Evaj

Zadnja kućica

Savku večer Iva opere zube, obuče pidžamu i umorno legne spavati. Ona voli spavati jer svaki dan sanja nešto. Do tih snova dolazi putem koji je nalik šlagu i vodi je u daleke visine plavoga neba. Taj put je od oblaka. Tako je Iva ovu večer napravila sve što je trebala i legla spavati. Stvorila se na jednom oblaku. Toliko puta su joj snovi ovako započinjali da je znala da će oblak poletjeti. Lagani vjetar ga je polako nosio dok je Iva slušala pjev ptica. Svaki dan je bila ista pjesma, njena najdraža. Mumljala je nje lagan ritam i tekst pjesme i već se bližila snu. Kada je oblak stao, ispred nje se nastavljao put oblaka. S obje strane puta su bile kućice, a Iva je znala da je u svakoj kućici jedan njen san. Sišla je s oblaka i krenula šetati do sljedećeg sna. Dugo je šetala jer je već puno snova sanjala. Došla je do kućice s njezinim snom, a kada je pogledala sa strane primijetila je da je ta kućica zadnja. Bila je zbunjena jer se to nikada nije dogodilo. Nije znala što da radi, ali je odlučila da će otići u kućicu, a s nestankom kućica će se baviti sutra. Znatiželjno je okrenula je hladnu bravu crvenih vrata i otvorila ih. Kada je ušla u kućicu očekivala je san sličan prošlima. Uvijek je sanjala nešto izmišljeno i nemoguće: Peri kako pomaže s vlakom u snijegu ili kako nosi baki kolače sva obučena u crveno. Bila je jako zbunjena i iznenađena kada je kućica izgledala isto kao njena. Prolazila je hodnikom i vratilo joj se sjećanje kada je obuvala svoje najdraže tenisice prije nego je s tatom išla u cirkus. Nastavila je hodati i došla je do kuhinje gdje je s mamom radila palačinke. Iz šale je Iva uzela malo brašna i bacila ga na mamu i tako su umjesto palačinki napravile nered. Poslije kuhinje je otišla u dnevni boravak. Tamo je vidjela kako za Božić otvara svoj poklon. Dobila je lutku koju joj je baka napravila i s kojom i danas spava. Popela se stepenicama i došla do svoje sobe. Tamo je sa svojom najboljom prijateljicom radila solarni sustav za projekt iz prirode. Otišla je u kupaonicu i tamo vidjela kako ju sestra šminka za vjenčanje njihovih kumova. Zadnje je otišla u dvorište gdje se s mlađim bratom igrala u blatu po kiši. Više nije imala gdje ići. Bila je i nekako umorna, to joj se nikada nije dogodilo. Vratila se u svoju sobu, legla u krevet i zatvorila oči.

Sljedećeg jutra Ivini roditelji su našli Ivu kako još uvijek spava, nekako im se činilo predugo. Nažalost ovaj put snivala je zauvijek. Iva je znala da boluje od neizlječive bolesti i da nema mnogo vremena. Čak iako je to znala, uvijek je gajila nadu. Svaki put kada bi sanjala, bila je u potrazi za svojim lijekom. Iva je shvatila zašto je kućica bila zadnja i zašto su joj u njoj bivale njezine najdraže uspomene. Većina ljudi bi bila jako tužna, ali Iva se pomirila s činjenicom da joj je to zadnji san. Živjela je sretan život okružena ljudima koji su je voljeli i to joj je bilo dovoljno. Uvijek je znala pronaći sreću u malim stvarima.

Mila Herlik, 7. razred, OŠ I.N.Jemeršića, Grubišno Polje

Mentor: Petra Horvat

Da sam ja moj djed

„Tako je to nekad bilo“ rečenica je koju često čujem od svog djeda. Dok sam bio manji, nisam mogao shvatiti kako je išta moglo biti drugačije nego što je sada. Svijet koji mi je opisivao djed činio se poput neke bajke – jednostavan, ali pun čarolije. S vremenom sam, slušajući njegove priče, počeo sve više cijeniti to njegovo doba. Eh, da sam ja moj djed!

Kad djed započne priču s „ja sam nekad“, sve oko mene utihne. Uključim sve svoje slušne stanice, a mašta se razigra poput nestašnog djeteta. Zamišljam nas kako pješice hodamo u školu po svježem snijegu dok nam pod nogama škripi led. Putem se grudamo, smijemo i lovimo snježne pahulje koje plešu s nama kao da su i one dio naše igre. U školu ponekad kasnimo jer nas snježne radosti zadrže, ali dolazimo sretni, rumenih obraza i pomalo mokrih rukava. To nas ne brine – u razredu nas čeka velika limena peć na drva, stara i pouzdana, ista ona koja je grijala djedove roditelje kad su bili školarci. Po povratku kući zima nas i dalje zove na igru. Brzo bismo napravili sanjke, ne od plastike ili nekog skupog materijala, nego od običnih vreća punjenih slamom. Jurili bismo njima niz brijeg, vrišteći od smijeha i uzbuđenja, dok nam nos i obrazi ne bi postali crveni kao jabuke. Kad bi nas zima konačno „porazila“, utrčali bismo u toplu kućicu gdje nas dočekuje miris svježe pečenog kruha iz bakine peći. Smrznute noge grijali bismo u rolu uz vatru, pijuckali domaći čaj od lipe ili šipka i prepričavali dogodovštine toga dana. Da sam ja moj djed, ne bih znao za pametne telefone, tablete i satove koji mjere svaki naš korak. Ne bih znao za društvene mreže ni za videoigre. Umjesto toga imali bismo samo jedni druge. Razgovarali bismo dugo, smijali se i dijelili trenutke koji se pamte cijeli život. Jer, tako je to nekad bilo. Iako mi je danas nezamislivo zamijeniti sve te „čudesne“ uređaje za vreću slame ili staru peć, moram priznati da mi djedov svijet itekako prija. S njim često odlutam u prošlost, u taj jednostavni, ali bogati svijet u kojem su sreća i radost dolazile iz sitnica – iz igre, razgovora i zajedništva. Ponekad poželim da barem na jedan dan mogu biti djed, osjetiti taj svijet u kojem se vrijeme mjeri smijehom, a ne ekranima. Jer, tako bi bilo da sam ja moj djed.

Marko Semeš, 6. razred, OŠ Trnovitički Popovac

Mentor: Anita Kurtušić

Odlukom Županijskog povjerenstva za literarne ostvaraje u sastavu Vjeruška Štivić, predsjednica, Ana Pleskalt, članica i Sonja Lučić, članica za državnu razinu Smotre Lidrano 2025. predloženi su sljedeći literarni ostvaraji:

**SNIJEG, autor: Marko Cikoja, 3. razred, III. OŠ Bjelovar,
mentorica: Nataša Brekalo**

**SAN, autor: Marija Hegediš, 6. razrede, OŠ Trnovitica;
mentorica: Monika Evaj**

**POGLED GORE; autor: Filip Burja; 7. razred, OŠ Trnovitica;
mentorica: Monika Evaj**

**DA SAM JA MOJ DJED; autor: Marko Semeš; 6. razred;
OŠ Trnovitički Popovac; mentorica: Anita Kurtušić**

NOVINARSKI OSTVARAJI

Ogovaranje kao društveni problem

Sretan čovjek misli na sebe, a nesretan na druge

Postoji niz razloga zašto ljudi ogovaraju, dok čak šezdeset posto razgovora odraslih ljudi uključuje osobe koje u tim razgovorima ne sudjeluju.

Tri smo sestre u obitelji, a ja sam najmlađa. Jako smo povezane, pogotovo nakon što smo poslije razvoda naših roditelja ostale same s ocem. Tada se naše žensko društvo nekako posebno zbližilo pa mi je sasvim normalno da svoje školske odmore provodim u krugu svojih vršnjakinja. Po prirodi baš i nisam pričljiva i sigurno nisam ta koja će u društvu voditi glavnu riječ. Više sam tip osobe koja je prisutna i pažljivo sluša. Ako vas zanima koje su teme razgovora skupine četrnaestogodišnjakinja, mogli biste i sami pretpostaviti. Pričamo o svemu i svačemu, od uobičajenih školskih tema koje se vrte oko ispita i ocjena, do najnovijih tračeva o tome tko je novi zaljubljeni par u našoj školi. Upravo su me ti tračevi naveli da malo više istražim temu ogovaranja. Ono što me odmah na početku istraživanja začudilo je činjenica da čak šezdeset posto razgovora odraslih ljudi uključuje osobe koje u tim razgovorima ne sudjeluju. To me saznanje navelo da se zapitam zašto uopće razgovaramo o nekome tko nije prisutan? Odgovor sam na svoje pitanje pronašla istražujući definiciju ogovaranja. Pod pojmom ogovaranja podrazumijeva se iznošenje činjenica o nekome, ali na loš način. Pa da, lakše je govoriti loše o nekome iza njegovih leđa nego osobno mu to reći. Koliko puta čujem od svojih prijateljica: „Jesi vidjela kako se ova obukla danas? Pogledaj joj samo frizuru, grozno izgleda!“ Ni sama ne znam zašto prešutim takve izjave. Ne želim se valjda nikome zamjeriti, želim biti prihvaćena u društvu, iako sam svjesna da to nije lijepo. A upravo je želja da budemo prihvaćeni u društvu jedan od razloga ogovaranja na koje sam naišla istražujući ovu temu. Naime, otkrila sam da postoji niz razloga zašto ljudi ogovaraju. Jedan od razloga je ljubomora zbog koje želimo natjerati druge da misle loše o određenoj osobi. Osobno se ne smatram ljubomornom osobom. Mišljenja sam da čovjek ne treba tratiti vrijeme gledajući na druge, već pokušati živjeti najbolje što može, truditi se da i sam uspije u životu i biti zadovoljan onime što ima. Drugi razlog ogovaranja je posljedica svade. Osoba govori loše činjenice o drugoj osobi jer se ljuti na nju. Taj razlog još i mogu razumjeti jer sam se i sama znala posvađati s najboljom prijateljicom i naljutiti na nju te sam se u toj ljutnji požalila svojim sestrama tražeći podršku i opravdanje svojoj ljutnji.

Smatram da su najgori razlozi ogovaranja na koje sam naišla ogovaranje koga iz dosade ili samo zato da bismo bili prihvaćeni u društvu. Malo sam se i posramila jer upravo zato što i sama želim biti prihvaćena u društvu, ne želim se zamjeriti prijateljicama kada ogovaraju, a trebala bih im reći da to nije lijepo.

Mislim da neki ljudi ne shvaćaju da ogovaranjem možemo uništiti nečiji ugled, a osoba koju ogovaramo nije prisutna da bi se mogla obraniti. Možda ih nije ni briga ili baš to žele i postići ako se radi o zloj namjeri. Smatram da se trebamo potruditi pozitivno razmišljati i pričati o drugima na lijep i pristojan način. Naravno da je u tom slučaju puno lakše lijepo pričati i pozitivno razmišljati o osobama koje se i same trude biti takve. Svatko od nas bi se trebao usredotočiti na sebe i na ono što ga usređuje, a ne razmišljati stalno o drugima. Jednom sam prilikom čula izreku da sretan čovjek misli na sebe, a nesretan na druge i mislim da je to zaista tako.

Karolina Starešinić, 8. razred, OŠ Mato Lovrak, Veliki Grđevac

Mentor: Ivana Ontl Horvat

Kada se stvari otmu kontroli...

Važnost mentalnog zdravlja

Čak pedeset posto mentalnih poremećaja počinje prije četrnaeste godine života te je stoga važno prepoznati znakove i potražiti pomoć.

Pripremajući se za pisanje problemskog članka, u školi smo na nastavi pogledali videozapis o mentalnom zdravlju. Pažljivo vodeći bilješke, saznao sam niz zanimljivih činjenica poput one da se i prije pandemije COVID - 19 procjenjivalo da svaka osma osoba ima problema s mentalnim zdravljem te da su mladi posebno rizična skupina. Podatci Svjetske zdravstvene organizacije navode da pedeset posto mentalnih poremećaja počinje prije četrnaeste godine života te je stoga važno prepoznati znakove i potražiti pomoć.

U mentalne probleme ubraja se anksioznost, tjeskoba, depresija, strah. Najviše me iznenadila spoznaja da u razredu od dvadeset i pet ispitanih učenika bar pet ima probleme. Zapitao sam se ima li i u mom razredu netko od mojih prijatelja takav problem? Nikad ni od koga od njih nisam čuo da se sam požalio na problem s mentalnim zdravljem. Zašto se o tome nevoljko razgovara? Zbog srama, straha od neprihvatanja?

No, gledajući videozapis, shvatio sam da ni ne trebamo čekati da nam se prijatelj požali na problem, već ga i sami možemo uočiti putem promjena u ponašanju poput nezainteresiranosti, potištenosti, usporenosti.

Trebamo razgovarati s prijateljem, uputiti ga liječniku, pedagogu, učitelju, odrasloj osobi.

Istražujući tako problem mentalnog zdravlja za svoj problemski članak, nisam ni slutio da će me tema zaprepatiti i potvrditi moje istraživanje na najgori mogući način. Ujutro, 20. prosinca 2024. godine, posljednjeg dana nastave prvog polugodišta, devetnaestogodišnji muškarac, bivši učenik škole, nožem je ozlijedio sedmero ljudi u Osnovnoj školi Prečko u Zagrebu, pri čemu je usmrtio jednog učenika te ozlijedio troje djece i razrednu učiteljicu. Zbog već ranije sklonosti samoozljeđivanju 19-godišnjak se liječio u psihijatrijskoj bolnici na Jankomiru.

Samo godinu dana prije toga, 3. svibnja 2023. u Osnovnoj školi "Vladislav Ribnikar" u Beogradu učenik te škole ubio je devetero djece i zaštitara škole, a u krvavom pohodu ranio još petero djece i nastavnicu povijesti. Kad je počinio ovaj nezapamćeni zločin, nije bio napunio 14 godina te za zločin nije mogao kazneno odgovarati nego je smješten na psihijatrijski odjel za djecu.

U oba su ova slučaja napadači bili trenutni ili bivši učenici škola u kojima su počinili zločin. Pomislio sam bih li ja prepoznao problem tih učenika da se radilo o nekome iz moje škole, moga razreda? U svakoj školi i u svakom razredu postoje „oni problematični“. No, u kojem se trenutku stvari u tolikoj mjeri otmu kontroli da završe ovakvim tragedijama?

Josip Zvijerac, 8. razred, OŠ Mato Lovrak, Veliki Grđevac

Mentor: Ivana Ontl Horvat

Intervju s bivšim učiteljem Glazbene kulture Sandrom Tothom

JEDNOM UČITELJ – ZAUUVJEK UČITELJ

Bitna je iskrenost i volja za suradnjom u svemu što radite.

Prošle školske godine u našoj ste školi bili učitelj Glazbene kulture. Učenici su bili jako žalosni kada ste otišli na drugo radno mjesto nakon samo dva mjeseca. Što mislite da se učenicima najviše sviđjelo kod Vas kao učitelja?

Prije svega nastojim biti entuzijastičan oko poslova koje obavljam. S učenicima je super raditi jer su poprilično otvoreni za suradnju i često ti kažu što misle, tako da i sam nastojim uvijek biti iskren prema njima. Uz to, u nastavi sam uvijek pokušao ukomponirati što više medija da učenicima bude zanimljivije sudjelovati u nastavi i pitati njih što misle.

Kakav bi trebao biti učitelj? Što Vas je u radu s učenicima najviše veselilo?

Svaki bi učitelj prije svega trebao biti svoj. Svi smo različiti i to treba cijeniti. Svatko vas na svoj način želi potaknuti da postanete obrazovane mlade osobe. Najviše me veselio razgovor s učenicima, volio sam njihove ideje i fore ukomponirati u svoje filmove.

Gdje sada radite? Kako Vam je na novom radnom mjestu?

Kustos sam u Gradskom muzeju Bjelovar i voditelj Galerijskog odjela. To znači da pazim na predmete koji su od umjetničke vrijednosti, prije svega za lokalnu zajednicu. Uz to obavljam poslove poput ispunjavanja dokumentacije, digitalizacije predmeta, vođenje grupa, izrade obrazovnog sadržaja i druge srodne poslove. Zabavno je raditi u muzeju jer upoznaješ dosta novih stvari i radiš s predmetima iz različitih povijesnih razdoblja. Fora je, za jednu izložbu nosio sam mač iz srednjeg vijeka u rukama, morao sam paziti jer je bio iznenađujuće oštar.

Čime ste se htjeli baviti u životu? Može li se osoba prilagoditi različitim poslovima?

Otkako znam za sebe, htio sam raditi filmove. Jako volim proces izrade filma, od koncepcije, izrade scenarija, snimanja i naposljetku montaže jer je to super igra između apstraktnih misli i stvarne realizacije. Kroz profesionalni razvoj nakon faksa otkrio sam kako zapravo volim puno toga raditi i nastojao sam tražiti poslove koji me čine sretnim. Može se osoba prilagoditi različitim poslovima. Negdje mi je išlo lakše, a na drugim poslovima teže. No to je sasvim normalno. Bitna je iskrenost i volja za suradnjom u svemu što radite.

Kakav ste bili učenik? U kojem je smjeru išlo Vaše obrazovanje?

U osnovnoj školi bio sam među lošijim učenicima u razredu po prosjeku. Ne znam ni sam kako sam uspio proći više-manje sve razrede s četvorkom. To se promijenilo u srednjoj strukovnoj školi gdje sam bio među boljima u računalstvu.

Nakon srednje škole upisao sam Odsjek za animirani film i nove medije na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu i, što je najsmješnije, tek sam na fakultetu prvi put prošao svaku godinu s peticom. Uz formalno obrazovanje završio sam dodatne programe za osposobljavanje: na Sveučilištu Algebra tečaj za grafičkog dizajnera, na FOI-u u Varaždinu program za dodatno pedagoško obrazovanje i na MPA Akademiji: Školi glazbene produkcije i multimedije u Zagrebu tečaj za snimatelja.

Mogu li se usporediti poslovi koje ste radili kao učitelj i ovi sada kao kustos muzeja?

Mogu se usporediti jer su obrazovanje i poučavanje jako važni čimbenici kod oba posla. Dapače, prijašnje iskustvo učitelja pomoglo mi je u razvijanju metoda za obavljanje poslova u muzeju. Otvorio sam YouTube i TikTok profil za muzej i počeo digitalizirati građu na način da uz fotografiranje radim kraće obrazovne filmove. Također sam vodio grupe učenika po muzeju i njima objašnjavao sadržaj naših izložbi. Jedina razlika je veća autonomija kod obavljanja poslova kustosa.

Otkada snimate za YouTube, koje sadržaje i kome su namijenjeni?

Snimao sam još od studentskih dana i stavljao animacije koje sam radio. Filmovi su namijenjeni svima koji žele gledati, a najviše volim raditi sadržaj koji mi se sviđa u danom trenutku. Jedanput su se učenici svađali oko toga kaže li se burek sa sirom ili sirnica, pa sam o tome napravio video.

Što Vas opušta u slobodno vrijeme?

Volim kuhati, volim isprobavati nove recepte i volim jesti. Nedavno sam imao fazu izrade pita od različitog voća pa domaći cordon bleu od puretine... U obitelji jako volimo talijansku hranu i često radim paštu all'assassinu, između ostalog.

Imate li planova za budućnost? Što biste još htjeli ostvariti?

Imam dosta ideja koje želim snimiti, ali nikako da nađem vremena. To je više-manje to.

Što želite poručiti učenicima?

Hej, ekipo! Želim vam poručiti kako mi isto falite, ali uzmite u obzir da imate izvrsne profesore koji znaju svoju struku i nemate se čega bojati! Budite mi dobri i sretni, učite, ali se isto tako i odmorite. Istražujte svijet oko sebe i dođite u muzej kada se obnovi, a do tada ću sigurno snimiti nešto novo!

Enija Šodolović, 7. razred, II. OŠ Bjelovar

Mentor: Snježana Kos

Prikaz romana Tragom Mjeseca Jamesa Norburyja

KAKO SLIJEDITI MJESEC?

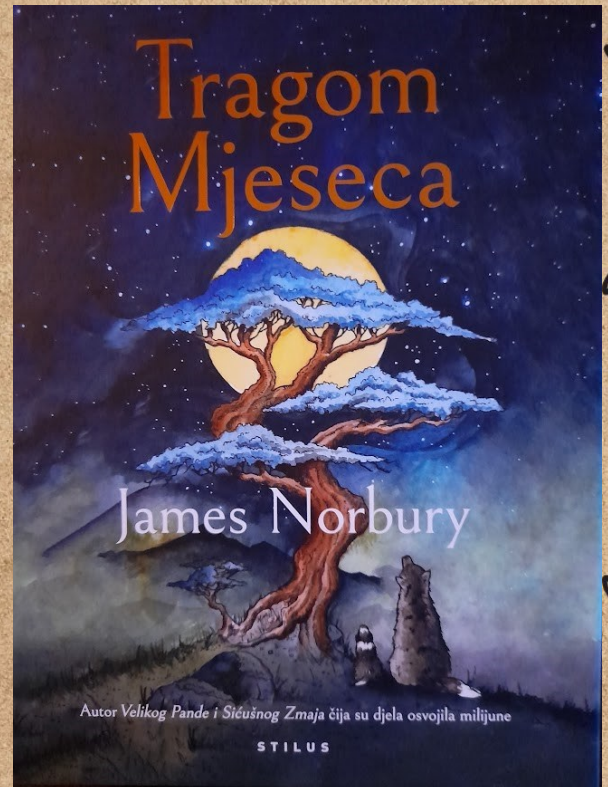
Raditi nešto svim srcem pretvara besmisleno u značajno.

Volim crtati i slikati. Radim to kad sam sretna, ljuta, na papiru, po svom radnom stolu, u uglu školske bilježnice. Te moje male slike pomažu mi da pokažem neizgovoreno. Crteži su me privukli i autoru romana Tragom Mjeseca. Djela Jamesa Norburyja osvojila su u kratko vrijeme milijune čitatelja diljem svijeta. Likovi svih knjiga ovog autora – od Velikog Pande do male Amaye – svi su našli mjesto u mom srcu.

Ova topla priča govori o izgubljenom psiću koji luta planinama u potrazi za majkom i ocem. Nakon napada čopora vukova upoznaje mudrog Vuka koji joj spasi život. Vodi je i štiti u potrazi za roditeljima prateći trag Mjeseca. Priča o Amayi priča je o svakome od nas. Bez obzira na poteškoće – uvijek je to naš put. Na tom putu imamo suputnike s kojima učimo o ljubavi, upornosti, uspjehu, iskušenju, gubitku. Život nije uvijek lijep, ali je dar i potrebno ga je prigrliti i uživati samo sada jer sve što je važno događa se danas.

Dvoje neobičnih prijatelja hrabro putuje zimi kroz šumu pronalazeći svjetlo i snagu jedno u drugom. Kad Amaya pomisli da su izgubljeni, Vuk je uči da samo treba nastaviti kako bi opet bili na Mjesečevu tragu, a kad počne razumijevati svoj put, njen strah počinje blijedjeti, baš kao i tama koja se nadvila nad šumu.

Posebno je dojmljiva metaforična slika života o rastu cvijeta lotosa. Njegov život započinje u tami, postupno se uzdiže iznad vode i razvija u prekrasan cvijet. Lotos prije svog puta ne zna koliko je jezero duboko i što je sve na njegovom putu, ali činjenica da je krenuo iz blata i mraka ne zaustavlja ga, on samo ide. Od prvog reda ove knjige čitatelj živi s Amayom i Vukom. Osjeća strah, hladnoću, nadu, strepi nad sudbinom Vuka kojeg sa svakim korakom napušta životna snaga jer je teško ranjen i star. Vodio je svoj čopor gotovo deset godina, ali više nije bio moćna zvijer kao prije. Njih dvoje su različiti svjetovi, ali otkada su zajedno, oboje su zasjali i otključali jedno u drugom ono što nisu ni sami znali da postoji. Ako ste spremni zakoračiti u dubine svoje duše, hrabro krenite na put s malom Amayom i njenim prijateljem Vukom. Ova knjiga u svakom teškom trenutku pruža utjehu i nadu.

Naslovnica četvrtog romana britanskog književnika i ilustratora J. Norburyja

Jana Zeld, 7. razred, II. OŠ Bjelovar

Mentor: Snježana Kos

Intervju s književnicom Maricom Milčec

Priče žive kad se pričaju

Nedavno smo u našoj školi imali čast ugostiti književnicu Maricu Milčec, autoricu zbirke priča Svaka je mrvica važna. Kroz 120 priča u knjizi obuhvaćene su razne teme kao što su godišnja doba, blagdani, važni datumi i odrastanje. Književnica je počela pisati od malih nogu, a kasnije se to nastavilo kroz njezin rad u vrtiću i ljubav prema djeci. Inspiracija je dolazila iz svakodnevnog života, ali vrlo često i iz odnosa čovjeka prema prirodi, stoga njene priče često završavaju ekološkim porukama. S autoricom sam razgovarala o njezinoj ljubavi prema pisanju i o tome kako njene priče mogu pomoći djeci da odrastu u bolje ljude.

Kada ste počeli pisati priče i što Vas je inspiriralo?

Počela sam pisati još u osnovnoj školi male priče, sastavke, a čak sam pisala sestri i bratu jer onda se to tako radilo. Inspiriralo me sve oko mene – nekad biljka, razgovor s nekim. Inspiracija je svugdje oko nas.

S kojim izazovima ste se suočavali dok ste stvarali zbirku Svaka je mrvica važna?

Priče su izlazile najprije u Smibu i onda smo moja urednica Snježana Marić i ja počele sanjati o zbirci. Ona je imala ideju da se zbirka zove „Svskog tjedna priča jedna“. To bi bilo preko pedeset priča ako bismo pratile kalendar. Kada smo premašile tu brojku, pretrčale i tu rampu, Snježana je rekla: „Ajme, pa mi imamo skoro sto priča.“ Na to sam joj odgovorila: „Hoćeš sto?“ i tako sam joj poslala ostale priče pohranjene u mom računalu. Nastala je zbirka priča koja je sadržavala sto dvadeset priča pod naslovom Svaka je mrvica važna. Proces stvaranja zbirke trajao je pet godina i kad je napokon moja knjiga ugledala svijetlo dana, zagrlila sam je kao bebú.

Kako birate teme za svoje priče? Dolaze li ideje iz svakodnevnog života?

Ljudima je zapravo čudno to jer priče, s obzirom na to da inspiracija dolazi iz svakodnevnog života, imaju vrlo egzotične likove kao što su zmajevi, krokodili i razne druge životinje. Zapravo, jako volim formu basne još od malih nogu, a kasnije sam se dosta služila njome i kao odgojiteljica u dječjem vrtiću. Basnom se može sve izreći, a pritom se nitko neće uvrijediti.

Kako birate teme za svoje priče? Dolaze li ideje iz svakodnevnog života?

Ljudima je zapravo čudno to jer priče, s obzirom na to da inspiracija dolazi iz svakodnevnog života, imaju vrlo egzotične likove kao što su zmajevi, krokodili i razne druge životinje. Zapravo, jako volim formu basne još od malih nogu, a kasnije sam se dosta služila njome i kao odgojiteljica u dječjem vrtiću. Basnom se može sve izreći, a pritom se nitko neće uvrijediti.

Koliko vremena Vam je potrebno da napišete jednu priču?

Za samo pisanje nije potrebno puno vremena ako imaš priču u glavi. Neke su priče nastale u trenutku, a neke je ipak trebalo malo „opeglati“, kako ja to kažem. Nekada sam malo više razvukla priču ako je ideja bila jasna, a ponekad sam morala posegnuti za enciklopedijom jer svijet životinja je pun zagonetki. Ne možemo baš sve znati iz glave.

Imate li poseban ritual ili omiljeno mjesto za pisanje?

Imala sam, ali sada više nemam. Ako se pitate zašto nemam, to je zato što više ne pišem. Prestala sam pisati jer više nemam potrebu za tim. Dok sam radila, pisala sam za svoju djecu u vrtiću. To mi je bio alat kojim sam se koristila pri radu jer sam vidjela da djeci tog uzrasta trebaju takve priče.

Na koji način je Vaš rad u vrtiću utjecao na Vaše priče?

Na svaki način jer bez mog rada u vrtiću ne bi bilo ni mojih priča. Nekada mi se činilo da ja kao ja nisam postojala, nego da je moj život bio moj rad u vrtiću. Očito nije tako jer sam živa i dalje, a ne radim više u vrtiću.

Koji savjet imate za djecu koja žele postati pisci?

Pisanje je kao zanat, ali je svakako potrebno imati dar, biti talentiran. Isto tako, ako odlučiš biti vodoinstalater, nećeš odmah znati sve, ali je potrebno vježbati. Tako je i s pisanjem. Treba pisati, pisati, pisati...

Koristite li stvarne događaje ili osobe kao inspiraciju za svoje likove?

Jednom mi je moja teta doktorica rekla: „Maričica, to su ti priče za odrasle, ne za djecu.“ Rekla sam joj da to nikome ne govori jer bi se netko mogao prepoznati. Ima puno situacija koje su bolne, ali sve je to život.

Koju biste poruku poslali djeci koja vole čitati Vaše knjige?

Priče žive onda kada se pričaju, a kada se priča prepričava, onda se nešto izostavi, nešto nadoda i tako priča raste. Dakle, neka djeca pričaju svoje završetke, zaključuju svoje zaključke i neka moje priče žive kroz njih. Na tome ću uvijek biti zahvalna.

Što biste savjetovali djeci koja ne vole čitati, kako ih motivirati da zavole knjige?

Da znam odgovor na to pitanje, sigurno bih postala kandidat za Nobelovu nagradu. Na to pitanje, nažalost, nemam odgovor.

Marija Despetović, 6. razred, OŠ Velika Pisanica

Mentor: Senada Piria

Reportaža o pokrajini Ontario

Putovanje, druženje, učenje...

Biste li željeli posjetiti zemlju koja se prostire od ledenih sjevernih krajeva do toplih obala, zemlju bogatu poviješću, prirodnim ljepotama i modernim gradovima? Sve to smjestilo se u Kanadi. Posjetio sam Hamilton, grad u kojem većinu stanovnika čine doseljenici iz Hrvatske, Portugala, Francuske, Italije, Albanije, Bosne i Hercegovine i Srbije. Hamilton je lučki grad u kanadskoj pokrajini Ontario, nalazi se uz istoimeno jezero, između Toronta i Nijagarinih slapova.

Prije polaska osjećao sam se uzbuđeno i pomalo me bilo strah jer idem u novu sredinu na tri tjedna. Sjećam se tog dana, 5. srpnja 2024. Djed i ja krećemo prema Zračnoj luci "Franjo Tuđman" u Zagrebu. Ulazimo u golemu zgradu i idemo ravno prema kontroli prtljage jer smo check in napravili online.

Polijetanje je bilo u trinaest sati i nije bilo strašno kako sam mislio da će biti, samo imate osjećaj kao da se ne mičete. Sam let trajao je devet sati. Sletjeli smo u deset sati navečer po standardnom srednjoeuropskom vremenu. Slijetanje je bilo odlično; tek malo nelagodno kada je avion spustio kotače i kada je kočio motorima kako bismo se spustili na Toronto Pearson International Airport. U zračnoj luci, sve je jako moderno. Službenik nam pokazuje kamo idu putnici iz Europske unije, a kamo ostali. Dolazimo do monitora i skeniramo putovnice. Svaki putnik dobije neku vrstu "računa", a granična policija provjeri podatke i brojeve viza. Za to je potrebno pet minuta i nakon toga svatko ide do izlaza i traži svoj prijevoz.

Djeda i mene čekale su njegova sestra Iva i nećakinja Maria, njih sam prve upoznao. Zaputili smo se u Hamilton gdje oni žive, a trebalo nam je sat i trideset minuta automobilom. Prva dva dana bilo mi je teško zaspati i budio sam se po hrvatskom vremenu. Šetao sam i malo upoznao susjedstvo. Sve je nekako kao iz filmova, a priroda... Kamo god se okrenete, vidjet ćete prekrasne drvorede, travnjaci ispred kuća su uređeni, trava kao na nogometnom stadionu. Jedino što mi se baš i nije svidjelo je to što su kuće gotovo identične. Kada sam se raspitao malo o samom Hamiltonu, doznao sam da je grad nastao zbog metala, točnije željezara i čeličana.

Stoney Creek u "Battlefield House"

Ispod strmine Niagare nalazi se povijesni muzej i mjesto povijesne bitke kod Stoney Creeka 6. lipnja 1813. Doznao sam da je britanska vojska noću napala američki logor. Velikim dijelom zahvaljujući zarobljenim američkim generalima, ali i američkom podcjenjivanju britanskih snaga, bitka je okončana pobjedom Britanaca i označila je prekretnicu u obrani Kanade.

Slika1. Stoney Creek "Battlefield House"

Sljedeći dan išli smo u Burlington u Port Nelson Park. Dok smo šetali uz more, osjećao se miris algi, sve je puno cvijeća i lijepo uređeno.

Kada smo došli natrag, dogovorili smo se o odlasku u vodeni park u Torontu. Park je prepun velikih vodenih tobogana, zato smo se spuštali i zabavljali puna dva sata. Bio je to dan odmora i opuštanja prije odlaska na utakmicu Forge FC-a i

Slika 2. Toronto (osobni album)

FC-a Toronto. Igralo se u Hamiltonu na stadionu na kojem se obično igra američki nogomet. Nogomet je u Kanadi, i općenito u Sjevernoj Americi, spor, nema dinamike i brze igre, ne pronalaze brzo rješenja kao u Europi, no bilo je zanimljivo gledati. Utakmica je završila pobjedom domaćina Forge FC-a 2:1 nad Torontom.

„Mjesto gdje drva stoje u vodi” - Toronto

Dva dana prije polaska kući, uputili smo se u najveći grad

Kanade s čak 2 794 356 stanovnika - Toronto. Krenuli smo u osam ujutro prema Burlingtonu na željeznički kolodvor i vlakom prema Torontu. Došavši na glavni kolodvor u Torontu, uputili smo se prema centru grada. Što smo se više približavali središtu, sve je više bilo automobila i gužve. Centar grada jako je velik i, nažalost, ima puno beskućnika. Također, mnogo je Azijaca i Indijaca. Sjećam se da smo prošli pored jednog tamnoputog čovjeka koji je izgledao kao da je pod utjecajem nečega; derao se nešto ili pjevao, a kada sam ga pogledali, rekao je: "Zašto me gledaš, ja sam samo crnčuga!?" Začudio sam se kada je to rekao za sebe tako podrugljivo i ružno.

Uputili smo se na CN Tower koji je visok 553 metra. Može se ići do samog vrha, no to košta 50 kanadskih dolara. Kontrola je kao u zračnoj luci; kada ju prođete, dizalom idete do vrha. Pod je od stakla, no ljudi su hodali čak i ležali, bez straha. Nakon toga još smo malo obišli grad i uputili se natrag u Burlington vlakom, a zatim automobilom do Hamiltona. Posljednja dva dana proveli smo s obitelji i rođacima. A onda je uslijedio najteži dio – rastanak. Priznat ću vam - nikada nisam vidio djeda Ivana da plače, ali pamtit ću to zauvijek. Njega je teško natjerati da pusti suzu, no kada se rastajao sa sestrom, zaplakao i...

Slika 3. Pogled sa CN Towera (osobni album)

Nije mu bilo lako jer ju je vidio prvi put nakon deset godina i tko zna kada će opet.

Iz Toronta smo poletjeli 21. srpnja 2024. u 21 sat. Bio sam još uvijek malo tužan, ali i pun dojmova. Let je prošao odlično, a najljepše mi je bilo kada smo bili iznad Islanda i Sunce je izlazilo. Let do Zagreba trajao je šest sati i trideset minuta, prošlo je brzo; gledao sam filmove i pokušao čitati neku e-knjigu, ali nisam baš uspio. Sletjeli smo u Zagreb u jedanaest i četrdeset pet prije podne.

Nakon nekoliko dana slegnuli su se dojmovi i mogu vam reći da je za mene sve bilo odlično i želio bih se vratiti. Život tamo nije isti kao ovdje, ljudi su drugačiji, svatko tko prepozna da si turist, priđe ti i pita trebaš li pomoć. Preporučio bih svima koji mogu posjetiti Kanadu da to svakako učine, a ja se nadam da će vas ova moja reportaža bar malo zainteresirati za odlazak.

Tonko Cikoja, 7. razred, III. OŠ Bjelovar

Mentor: Mira Ankica Klarić

Sve je brzo pa i hrana

Danas ljudi žive ubrzanim načinom života. Zbog puno obaveza oko posla ili škole pokušavaju što više olakšati si svakodnevicu jer nemaju dovoljno vremena da sve stignu, no ponekad to čine na svoju štetu. Sve manje ljudi kuha domaću hranu, a više ljudi jede u restoranima brze hrane, ili čak kod kuće priprema nezdrave obroke.

Sve je brzo pa i hrana

Ako je nešto na brzinu, manje je truda i manje utrošenog vremena. Tako možemo i napraviti nešto oko posla ili škole što nisu stigli. I tu je tajna svega. Ljudi u gradu češće jedu brzu hranu jer im je dostupnija i život je užurbaniji, dok ljudi na selu češće jedu domaće juhe ili variva sa domaćim proizvodima. Naravno, to ne mora biti pravilo, tako da i na selima ima ljudi koji češće jedu brzu hranu, a isto tako i ljudi u gradovima koji češće jedu domaću hranu. Mi tinejdžeri, i sa sela i iz grada, najradije bismo jeli samo brzu hranu, a izbjegavali domaće juhe ili variva. Ujutro sendvič, gazirano, htjeli bismo samo pizzu i sendvič u školskoj kuhinji. Kad pitamo učitelje, oni bi stalno jeli grah. Mi smo zgroženi jer bismo to prvo izbacili. I tu vidimo razliku, odnos generacija prema hrani i prehrambenim navikama.

Što je bilo daleko, došlo je i k nama

Da je zaista tako potvrdila nam je i obiteljska liječnica Doma zdravlja Bjelovar doktorica Iva Saraja. „U našem kraju imamo jako puno mogućnosti da zdravo se hraniti, no bez obzira što je zdrava hrana dostupna, ljudi često posežu za nezdravijim opcijama. Naš kraj ima puno OPG-a i mladih poduzetnika koji proizvode zdravu hranu kao što je domaći med, sok od aronije i šipka, kupinovo vino, razni orašasti plodovi, voće i povrće, brašno itd. Ipak, ljudi uglavnom radije posežu za bijelim kruhom iz pekare, brzom hranom, gaziranim pićima i hranom bogatom jednostavnim šećerima kao što su čokolada i keksi. Uz to, u našim krajevima povećan je i unos nezdravih masti kao što je recimo margarin te suhomesnatih proizvoda“, kaže dr. Saraja.

Iva Saraja, dr.med. - obiteljska liječnica Doma zdravlja Bjelovar

Kolesterol, dijabetes, tlak, mentalno zdravlje...

Lanci brze hrane serviraju nam nezdravu hranu. To može dovesti do bolesti kao što su kolesterol, dijabetes ili tlak. Brza hrana ne daje nam dovoljno energije, te se osjećamo umorno i bezvoljno. Neke od posljedica pretjeranog konzumiranja brze hrane su: pretilost, utjecaj na raspoloženje, utjecaj na motivaciju i uznemirenost. Mi tinejdžeri također se loše hranimo jer nam je ujutro prije škole lakše kupiti sendvič ili neki drugi pekarski proizvod nego doma pripremiti doručak, no to se odnosi i na sve ostale obroke jer nam je lakše nešto naručiti nego pripremiti. Zbog toga većina naših vršnjaka ima problema sa pretilosti ili dobivaju bolesti od kojih inače obolijevaju stariji ljudi. Stručnjaci kažu kako bi se većina tih problema mogla riješiti zdravom prehranom.

Što je najnezdравиje?

foto iz privatnog albuma

„U prehrani djece najveći problem predstavljaju dostupnost gaziranim pićima i visokokaloričnoj hrani. Uz to, djeca sve više konzumiraju i energetska pića koja u sebi imaju i pet puta više kofeina od kave što nepovoljno utječe na raspoloženje kao i na motivaciju djeteta.“, kaže doktorica Sara-ja i dodaje da djeca jedu jako kaloričnu hranu, a malo se ba-ve sportom te se posljedično debljaju što negativno utječe na njihov daljnji razvoj, ali i na mentalno zdravlje. Uz to, roditelji često ne vide problem te kupuju djeci navedene proizvode što dodatno pogoršava problem.

„Najnezdraviji su proizvodi s visokim udjelom jednostavnih ugljikohidrata odnosno rafinirani proiz-vodi (keksi, bomboni, čokolade, gazirana pića) i visokim udjelom zasićenih masnih kiselina (margarini, čips, grickalice, pomfrit). Navedena hrana je u određenoj mjeri prihvatljiva kada je balansirana s uravnoteženom prehranom no ukoliko je to glavni izvor energije, nije nikako dopu-stivo“, dodaje doktorica koja je jako dobro upoznata i s izravnim posljedicama nezdravih prehra-mbenih navika pa nam je otkrila da se zadnjih godina bilježi se sve veći broj djece u stadiju predija-betesa. To su najčešće pretila djeca s visokim udjelom šećera u krvi koji se ne kreću. Ta djeca dnevno premašuju potrebe organizma za 10 do 30% te energija koju dobiju od hrane “skladište” u masno tkivo tijela koje još do-datno potiče rast kila. Energetska pića mogu oštetiti srce kod mladog čovjeka, utjecati na raspoloženje i motivaciju te uzrokovati uznemirenost i agresivnost kod pojedinca što se negativno odražava na njega samoga kao i na okolinu. Mladi ljudi su podložniji bolestima od kojih uglavnom obolijevaju stariji ljudi te radi težine često znaju imati probleme s koljenima, visokim krvnim tlakom, ubrzanjem srca, šećer-nom bolesti, onkološkim bolestima i drugim. Za posljedicu ovo ostavlja mladog čovjeka koji stalno hoda po doktorima i pretragama, a dobar dio tih problema se mogao riješiti zdravijom prehra-nom.“ Sve mi to znamo, ali zov nezdrave hrane, jutarnjeg sendviča i čipsa je, izgleda, jači od mo-gućih posljedica. Dovoljno je pogledati što se sve kupuje u našem lokalnom dućanu prije nastave, ili u gradu gdje je ponuda i veća.

foto iz albuma škole

Gdje je onda rješenje?

Liječnica je kraj poručila: „ Rješenje bi bilo uravnotežiti prehranu. Ni-kome neće biti ništa od kojeg hamburgera ili čaše gaziranog pića, no sva-kodnevno konzumiranje navedenih proizvoda posljedično dovodilo veli-kih posljedica.“

A što kažemo mi? Ja bih rekla da nam možda nedostaje i svakodnevnih sportskih i drugih aktivnosti, pogotovo na selu. Samo sjedimo i jedemo i

foto iz albuma škole

tome smo se prepustili. Možda da se tim pitanjem pozabave i oni koji odlučuju.

Lorena Despetović, 8. razred, OŠ Velika Pisanica

Mentor: Nataša Sara-ja

Obilježavanje 150. obljetnice rođenja književnice Ivane Brlić-Mažuranić

VEČER S IVANOM

Učenici 5. i 6. razreda pozvani su u školsku knjižnicu na Večer s Ivanom. U večernjim satima 6. studenoga 2024. školska je knjižnica postala šuma Striborova u kojoj se svakojaka čuda zbivaju.

Učenici su stavili na glavu crvene kape. Čarolija je počela. Postali su Domaći.

Police za knjige postale su visoka drveća sa svijetlećim lampicama, a pod je bio prepun šušlavog jesenjeg lišća. Vatra u ognjištu i svjetlost svijeća pozivale su na priču. Domaći su posjedali ispred ognjišta. Školska je knjižničarka u liku književnice Ivane Brlić-Mažuranić počela pripovijedati priču o šumi začaranoj i svakojakim čudima u njoj. Priču je nastavila guja snaha u liku učiteljice

Hrvatskoga jezika. Što je majka odgovorila Striboru i kako je priča završila, ispričavijedala je druga učiteljica kao seoska žena. Pripovjedačice su bile obučene u prigodne kostime.

Učenici Domaći u nastavku Večeri s Ivanom gledali su kratak dokumentarni film o književnici te u parovima rješavali kviz o njezinu životu i književnom stvaralaštvu. Pobjednici kviza su nagrađeni. Na kraju druženja učenici su izradili pozivnice za vjenčanje sina i siromašne djevojke koja je u kuću majke i njezina sina dovela Domaće.

Večer s Ivanom pripremile su i izvele učiteljice Hrvatskoga jezika i školska knjižničarka povodom 150. obljetnice rođenja književnice Ivane Brlić-Mažuranić.

Melany Laklija, 5. razred, II. OŠ Bjelovar

Mentor: Snježana Kos

Odlukom Županijskog povjerenstva za novinarske ostvaraje, školske listove i radijske emisije u sastavu Sanja Klinac predsjednica, Slavica Trgovac Martan, članica Ivanka Vrhovnik, članica, za državnu razinu Smotre Lidrano 2025. predložili su sljedeće novinarske ostvaraje:

PUTOVANJE, DRUŽENJE, UČENJE... autor: Tonko Cikoja, 7. razred, III. OŠ Bjelovar;

mentorica: Mira Ankica Klarić

PRIČE ŽIVE KAD SE PRIČAJU, autor: Marija Despetović, 6. razred, OŠ Velika Pisanica;

mentorica: Senada Piria

VEČER S IVANOM, autor: Melany Laklija, 5. razred; II. OŠ Bjelovar;

mentorica: Snježana Kos

RADIJSKE EMISIJE

Na županijsku razinu smotre LiDraNo pristigle su četiri radio emisije:

DVA LICA OBRAZOVANJA, OŠ Ivanska, učenici 6. i 7. razreda: Lara Blažeković, Jakov Capan, Karlo Medved, Stela Šporčić, Gita Tadić; mentorica: Tanja Nađ

- **NEKO NOVO VRIJEME**, OŠ Veliko Trojstvo, učenici 8. razreda: Dorotea Bregovac, Lovro Živoder, Jana Lovrić; mentorica: Sonja Lučić
- **MENTALNO ZDRAVLJE ZA SVE**, OŠ Čazma, učenici 8. razreda: Karlo Ledinski –Vunić, Lovro Sekulovski, Antea Faletar; mentorica: Nikolina Huđber Mesar
- **SPORT I DJECA**, OŠ Velika Pisanica, učenici 2. razreda: Mia Dent, Katja Subašić, Damian Gucek; mentorica : Marija Dent

POVEZNICA ZA SLUŠANJE [RADIO EMISIJE LIDRANO 2025](#)

Odlukom Županijskog povjerenstva za novinarske ostvaraje, školske listove i radijske emisije u sastavu Sanja Klinac predsjednica, Slavica Trgovac Martan, članica Ivanka Vrhovnik, članica, za državnu razinu Smotre Lidrano 2025. predložili su radio emisiju **OŠ IVANSKA - DVA LICA OBRAZOVANJA**, učenici 6. i 7. razreda: Lara Blažeković, Jakov Capan, Karlo Medved, Stela Šporčić, Gita Tadić;

mentorica: Tanja Nađ

ŠKOLSKI LISTOVI

Na županijsku razinu smotre LiDraNo pristigla su tri školska lista, te su sva tri odlukom Povjerenstva predložena za državnu razinu Smotre LiDraNo 2025:

1. KESTEN, školski list OŠ Garešnica; učenici: Lora Bajević, Mihael Ljubić, Petar Volić, Tena Tutić, Evelin Evaj; mentorica Jelena Hasanac

2. PUPOLJCI, školski list IV. OŠ Bjelovar; učenici: Binički Marta, Trkulja Lana, Mihoković Lana, Križan Juraj, Navijalić Vanesa; mentorica: Zvezdana Barila

3. SUNČANA STRANA, digitalni školski list II. OŠ Bjelovar; učenici: Kastlineger Karlo, Jana Zelda, Cajner Franka, Horvat Lukas, Nera Čičak; mentorica: Snježana Kos

POVEZNICA ZA ŠKOLSKKE LISTOVE U PDF formatu [ŠKOLSKI LISTOVI LIDRANO 2025](#)

[DIGITALNI ŠKOLSKI LIST](#)

POJEDINAČNI DRAMSKO SCENSKI NASTUPI

U kategoriji pojedinačnih - dramsko scenskih nastupa sudjelovalo je sedam učenika i mentora:

1. DOKAZ ŽIVOTA; monolog; MIA MIŠIR, učenica 8. razreda II. OŠ BJELOVAR; mentorica: MIRELA ZORIĆ, 4 min
2. DOBRE I LOŠE JEDNOJAJČANE STRANE; monolog; ŠIMUN HERCEG, učenik 3. razreda II. OŠ BJELOVAR; mentorica: ANDREA ŽAREC; 4 min
3. MAČKA I GLASOVIR; kazivanje poezije; CVITA KRANJČEVIĆ, učenica 3. razreda III. OŠ BJELOVAR; mentorica: NATAŠA BREKALO; 3 min
4. MOJA BAKA JE ZMAJ; monolog; JAKOV CAPAN, učenik 6. razreda OŠ IVANSKA; mentorica: KATICA ŠARLIJA; 4min
5. KNJIGA KOJU NE SMIJEŠ PROČITATI; monolog; TEA HOLEČEK, učenica 8. razreda ČOŠ J.A. Kamenškog DARUVAR; mentorica: JASMINKA BRKIĆ -STREJČEK; 3 min
6. NEMOJ OTVORITI OVU KNJIGU; monolog; EVELIN EVAJ, učenica 4. razreda OŠ GAREŠNICA; mentorica: MARIJA VITEZ; 3 min
7. SUSEDOME DETE; kazivanje poezije; GABRIEL BRLIĆ, učenik 5. razreda OŠ TRNOVITICA; mentorica: MONIKA EVAJ; 1,5 min

SKUPNI DRAMSKO SCENSKI NASTUPI

U kategoriji skupnih - dramsko scenskih nastupa sudjelovalo je sedam učenika i mentora:

1. RUŽNO PAČE, neverbalno kazalište, učenici 3. razreda II. OŠ BJELOVAR; autor: H.C. Andersen; mentorica: ANDREA ŽAREC; 7 min
2. KAKO JE CVIJET UPOZNAO SVIJET, dramsko-scenska igra; učenici 3. razreda III. OŠ BJELOVAR; autor: Josipa Franjić Radulović; mentorica: NATAŠA BREKALO; 6 min
3. ŠUMI ŠUMI; recital; učenici od 5. do 8. razreda IV. OŠ BJELOVAR; autor: Milan Taritaš; mentorica: ŽELJKA KALABEK; 5 min
4. ŽELIM VRATITI LJUBAV, učenice 7. razreda OŠ IVANSKA; autorica: Ivana Marinić; mentorica: KATICA ŠARLIJA; 9 min
5. PRESPAVANAC; igrokaz; učenici 6. i 7. razreda OŠ V. NAZOR DARUVAR; autori: dramska improvizacija; mentorica: MARIJANA MARKALAUS; 12 min
6. SUPUTNIK; igrokaz; učenici 6. razreda OŠ I.N.JEMERŠIĆA GRUBIŠNO POLJE; autor: Ratko Bjelčić; mentorica: IVANA KURAJA; 20 min
7. NĚKDY SE BOJÍM / PONEKAD SE BOJIM; kazalište sjena; učenici 8. razreda OŠ I.N.Jemeršića Grubišno Polje; autor: Štěpán Kozub; mentorica: MANUELA IVEKOVIĆ; 3,50 min

Za državnu smotru povjerenstvo u sastavu Mario Kovač, državni izbornik, Nikolina Marinić, članica i Maja Margareta Fabičević, članica, u kategoriji pojedinačnih dramsko scenskih nastupa predložilo je sljedeći nastup:

NEMOJ OTVORITI OVU KNJIGU; monolog; EVELIN EVAJ, učenica 4. razreda OŠ GAREŠNICA; mentorica: MARIJA VITEZ; 3 min

U kategoriji skupnih dramsko – scenskih nastupa povjerenstvo za državnu smotru predlaže sljedeće nastupe:

1. KAKO JE CVIJET UPOZNAO SVIJET, dramsko-scenska igra; učenici 3. razreda III. OŠ BJELOVAR; autor: Josipa Franjić Radulović; mentorica: NATAŠA BREKALO; 6 min
2. ŠUMI ŠUMI; recital; učenici od 5. do 8. razreda IV. OŠ BJELOVAR; autor: Milan Taritaš; mentorica: ŽELJKA KALABEK; 5 min

FOTOGALERIJA

(službeni fotograf Željko Smrček)

Vjeronaučni zbor „ORA et LABORA“,
voditeljica Martina Pavičić

dramsko-scenska skupina drugog razreda OŠ Veliko Trojstvo
voditeljica Ivana Anđić

sudionici i uzvanici županijske smotre

povjerenstvo za dramsko - scensko stvaralaštvo

voditelji Marija Majetić i Petar Žutinić

MIA MIŠIR, učenica 8. razreda II. OŠ BJELOVAR

ŠIMUN HERCEG, učenik 3. razreda II. OŠ BJELOVAR

CVITA KRANJČEVIĆ, učenica 3. razreda III. OŠ BJELOVAR

Li Dra No
županijska smotra BBŽ
2025.

JAKOV CAPAN, učenik 6. razreda OŠ IVANSKA

Li Dra No
županijska smotra BBŽ
2025.

TEA HOLEČEK, učenica 8. razreda ČOŠ J.A. Kamenskog DARUVAR

BBZ

EVELIN EVAJ, učenica 4. razreda OŠ GAREŠNICA

Li a No
županija smotra BBŽ
25.

GABRIEL BRLIĆ, učenik 5. razreda OŠ TRNOVITICA

učenici 3. razreda II. OŠ BJELOVAR

učenici 3. razreda III. OŠ BJELOVAR

učenci od 5. do 8. razreda IV.OŠ BJELOVAR

učenci 7. razreda OŠ IVANSKA

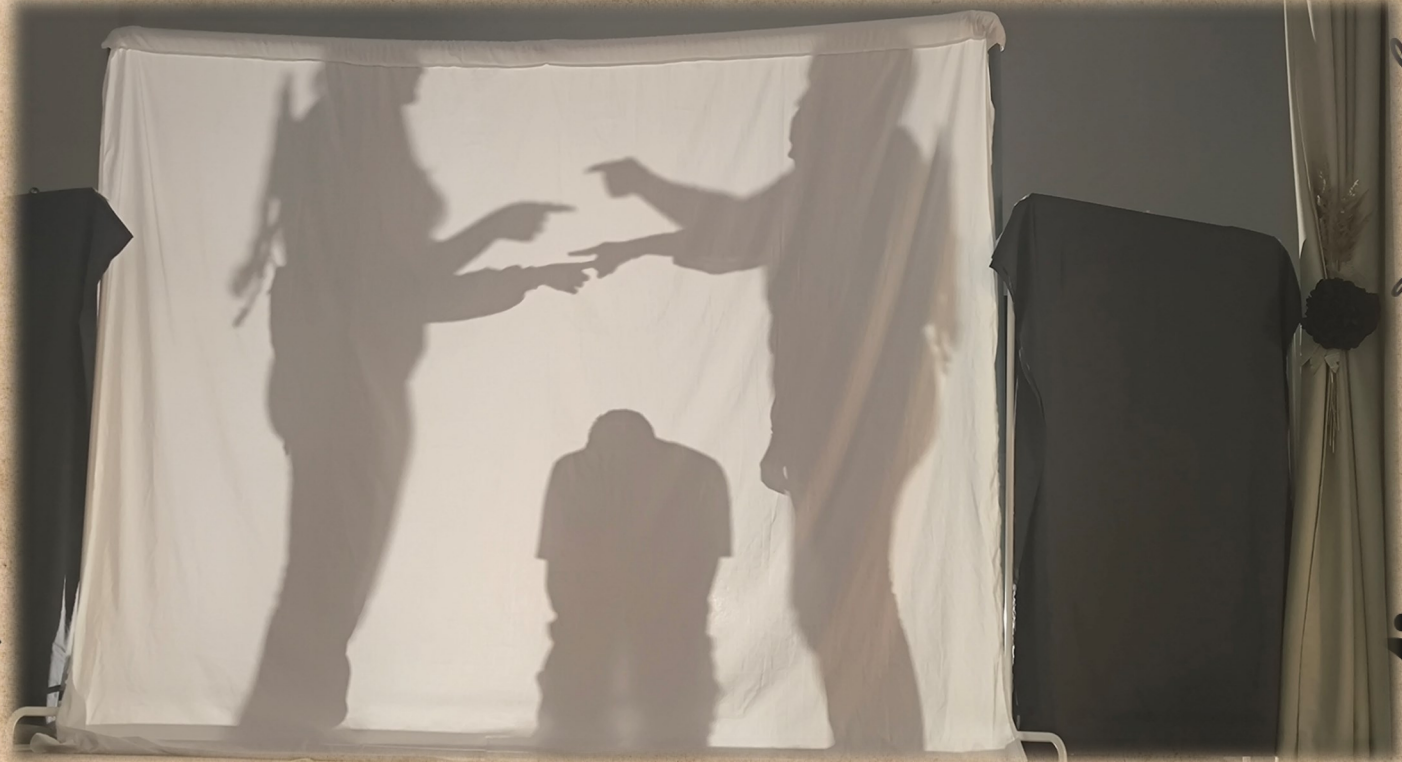
učenci 6. i 7. razreda OŠ V. NAZOR DARUVAR

učenci 6. razreda OŠ I.N.JEMERŠIĆA GRUBIŠNO POLJE

učenici 8. razreda OŠ I.N.Jemeršića Grubišno Polje

**povjerenstvo za novinarske izraze,
radio emisije i školske listove**

povjerenstvo za literarne izraze

RADIJSKE EMISIJE

I

ŠKOLSKI LISTOVI

RADIO EMISIJA
PREDLOŽENA NA
DRŽAVNU
SMOTRU
„DVA LICA
OBRAZOVANJA“
OŠ IVANSKA

SVE PRIJAVLJENE RADIO EMISIJE
MORAJE POSLUŠATI
NALAZI SE U MAPI RADIO EMISIJE

ŠKOLSKI
LISTOVI
PREDLOŽENI
NA DRŽAVNU
SMOTRU

„SUNČANA
ULICA“
društvo školara iz
M. OŠ BIRLOVAR
KEJTEN,
Školci iz
OŠ GAREŠNICA
PUPOLJCI,
Školci iz
IV. OŠ BIRLOVAR

Področje in obseg študijske list
Tema: Obilježavanje

NOVINARSKI I LITERARNI NAGRAĐENI RADOVI

**Kreativna radionica u
organizaciji Društva Naša
djeca Veliko Trojstvo za sve
učenike sudionike Smotre**

POVEZNICA FOTOGRAFIJE ŽUPANIJSKE SMOTRE

LIDRANO 2025.

